

«Άνθη» ἀπ' τὶς «Λευκὲς νύχτες» τοῦ Φ.Ντοστογιέφσκυ

Ήταν μιὰ θεσπέσια νύχτα πού μόνο στὰ νειάτα μας μπορεῖ νὰ γίνεῖ, εὐγενικέ μου ἀναγνώστη ...τόσο φωτεινὸς ἦταν ὁ οὐρανός, πού ἀναρωπιόσουν : μὰ εἶναι δυνατόν ποτέ, κάτω ἀπὸ ἓνα τέτοιο οὐρανό, νὰ ζοῦν ἄνθρωποι μουτρωμένοι καὶ φιλόνοικοι;

...Μ' ἐγκαταλείπουν ὅλοι ...ὀκτὼ χρόνια ζῶ στὴν Πετρούπολη, δὲν ἔχω οὔτε ἓνα γνωστό ...μόνο μ' ἓνα γεροντάκι στὴ Φοντάνκα συναντιέμαι ...γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ μείνω στὸ δωμάτιό μου; Γιατὶ νοιώθω τόσο ἄβολα; Γύριζα ἓνα βράδυ σπῖτι μου ...μία γυναίκα ἀκουμπισμένη στὰ κάγκελα κοίταζε τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ ...κάποιος μεθυσμένος ἔτρεξε πρὸς αὐτήν ... ἐκείνη ἔφευγε ...ἔτρεξα

καὶ τῆς ἔδωσα βοήθεια ...ἐκεῖνος ἔβριζε... «δῶσε μου τὸ χέρι σου» εἶπα εἰς τὴν μικρὴ μου ἄγνωστη, δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

Μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της λέγοντας: «Γιατὶ μὲ διώξατε πρὶν λίγο; Ἄν ἤμουν κοντὰ σας δὲν θὰ εἶχε γίνεῖ τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά».

-Μὰ δὲν ἤξερα...

-Τώρα μὲ ξέρετε;

-Λιγάκι ...μόνο πού μ' ἔχει πιάσει ταραχή, τὸ παραδέχομαι πὼς εἶμαι δειλὸς μὲ γυναῖκες ...λὲς καὶ βλέπω ὄνειρο ...εἶμαι ὀλομόναχος, εἶμαι 26 χρονῶν καὶ δὲν ἔχω δεῖ ποτέ μου κανέναν, δὲν ἔχω τρόπο νὰ γνωρίσω καμμία ἀπολύτως γυναίκα... θέλω νὰ πῶ πὼς καταστρέφομαι ὀλομόναχος, εἶναι καθῆκον μιᾶς γυναίκας νὰ μὴ ἀποδιώξῃ τὴν δειλὴ ἱκεσία ἐνὸς δυστυχημένου ἀνθρώπου σὰν ἐμένα. Θᾶθελα νὰ μοῦ εἰπεῖ δύο λόγια ἀδελφικά ...νὰ μοῦ δώσει ἐλπίδα νὰ μοῦ πεῖ δύο λόγια κὶ ὕστερα ἂν θέλει ἄς μὴ ξαναειδωθοῦμε ποτέ.

-Βλέπω γελάτε ...ἔδῶ πού τὰ λέμε γιὰ νὰ γελάσετε κάθομαι καὶ σᾶς τὰ λέω ...Σᾶς εὐχαριστῶ, δὲν ξέρετε τί μεγάλο καλὸ μοῦ κάνετε.

-Καλά, πέστε μου πὼς γνωρίσατε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἄξια γιὰ τὴ φιλία σας;

-Γιατὶ, εἴσαστε μόνη, ἐκεῖνος ὁ κύριος φέρθηκε τολμηρὰ ...εἶναι καὶ νύχτα, συμφωνεῖτε πὼς εἶναι καθῆκον μου ...εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθεῖ ἀμάρτημα πού ἐνοιωσα γιὰ σᾶς ἀδελφικὴ συμπόνια;

-Μὴ λέτε τίποτ' ἄλλο ...νὰ ἔφθασα σπῖτι μου, ἀντίο, εὐχαριστῶ!

-Δὲν θὰ ξαναειδωθοῦμε;

-Στὴν ἀρχὴ θέλατε μόνο δύο λόγια, τώρα ...ἄς εἶναι ...μπορεῖ νὰ συναντηθοῦμε σὰ νὰ μοῦ φαίνεται πὼς θάρθω αὔριο στὶς δέκα ...θὰ σᾶς ζητήσω ὅμως μὴ μ' ἐρωτευθεῖτε, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνεῖ πιστέψτε με ...γιὰ φιλία εἶμαι ἔτοιμη, ὀρίστε τὸ χέρι μου.

-Σᾶς ὀρκίζομαι εἶπα καὶ ἄρπαξα τὸ χεράκι της.

-Καληνύχτα.!

-Γειά σας ...!

Χωρίσαμε, περπάταγα όλη τή νύχτα ...ήμουν τόσο εύτυχισμένος ...μέχρι αύριο.

-Νά λοιπόν, ζήσατε όλόκληρο είκοσιτετράωρο -μου είπε γελώντας και μου έσφιξε τή χέρι-

-Είμαι ήδη δύο ώρες έδω!...

-Λοιπόν πέστε μου τήν ιστορία σας.

-Δέν έχω ιστορία ...

-Μά πώς ζήσατε, αν δέν έχετε ιστορία;

-Έζησα ...όλομόναχος.

-Δέν είδατε κανένα;

-...βλέπω, ...ώστόσο είμαι μόνος!

-...διασκεδαστικός είσαι, κοιτάξτε νά ένα παγκάκι νά καθίσουμε.

-Μέ λένε Νάστενκα.

-Νάστενκα! Μόνο Νάστενκα;

-Μόνο! Δέν σās φτάνει; Άχ Θεέ μου τί άχόρταγος πού είσθε!

-Λοιπόν ...έχασα τὰ καλύτερά μου χρόνια και νοιώθω γι' αυτό μεγαλύτερο πόνο

...τρομάζω νά σκεφθώ τή μέλλον ...γιατί στο μέλλον είναι πάλι ή μοναξιά

...Νάστενκα! Νά ξέρατε για πόσο καιρό με συμφιλιώσατε με τόν έαυτό μου...

Ξέρετε Νάστενκα μέχρι πού έχω φθάσει; Νά έορτάζω τήν επέτειο τών

συγκινήσεων πού δοκίμασα, τήν επέτειο εκείνου πού μου ήταν άλλοτε αγαπητό

...γιατί δέν έχω με τί νά ξεπεράσω τὰ όνειροπολήματα... Θυμάμαι, πώς νά έδω,

άκριβώς ένα χρόνο πριν, τήν ίδια ώρα τριγύριζα μελαγχολικός σαν και τώρα! Ω!

Νάστενκα! Θάναι πολύ μελαγχολικό νά μείνει κανένας μονάχος, έντελώς μόνος

κ' νά μην έχει καν νά λυπηθεί για κάτι πού έχασε ...όλα ήταν ένα τίποτα, ένα

άνόητο, όλοστόγγυλο μηδενικό, όνειροπόληση και τίποτ' άλλο.

-Έλατε, φτάνει πιά! Μή μου σφίγγετε τήν καρδιά είπε ή Νάστενκα σκουπίζοντας

ένα δάκρυ της... τώρα είμαστε μαζί, δέν θα χωρίσουμε ποτέ. Θέλω νά σās

διηγηθώ τήν δική μου ιστορία και σείς νά μου δώσετε μιá συμβουλή διότι είσθε

μυαλωμένος άνθρωπος.

-Άχ! Ποτέ δέν έπαιξα ρόλο συμβουλάτορα...

-Έχω ανάγκη από μιá συμβουλή καρδιάς, άδελφική... σαν νά μ' αγαπούσατε

σ' όλη τή ζωή σας.

-Δώστε μου τή χέρι σας.

-Όρίστε, άπάντησα έγώ, δίνοντας τή χέρι μου στη Νάστενκα.

-Άς αρχίσουμε τήν ιστορία μου!... Έχω μιá γιαγιά ήλικιωμένη τυφλή... βρέθηκα

σπίτι της μικρή γιατί οί γονείς μου πέθαναν... τώρα είμαι 17 χρονών... όταν

ήμουν πολύ μικρή... ή γιαγιά μου, μου είπε δέν μπορεί νά με προσέχει και πήρε

μιá παραμάννα και καρφίτσωσε τή φουστάνι μου στο δικό της... μου είπε έτσι θα

καθόμαστε όλη τή ζωή μας αν δέ γίνω πιό φρόνιμη. Τόν πρώτο καιρό έπρεπε νά

δουλεύω, νά διαβάζω, νά μελετάω, όλο δίπλα στη γιαγιά. Ξύλινο τή σπίτι μας...

ἀπὸ πάνω εἶναι τὸ μεσοπάτωμα ἦταν ὁ νοικάρης... ρωτοῦσε ἂν εἶναι νέος... Στὸ λέω ἐγγονούλα μου, γιὰ νὰ μὴ πάρουν τὰ μυαλά σου ἄερα καὶ κάθεσαι καὶ τὸν κοιτᾶς... Μιὰ μέρα εἶδε πῶς εἶμαι καρφίτσωμένη ἔτσι μὲ τὴ γιαγιά κι' ἐγὼ κοκίνησα ἀπὸ ντροπή. ...Ἐκλαιγα... Μᾶς ἔδωσε μία μέρα κάτι μυθιστορήματα καὶ τὰ διάβασα... Ἡ γιαγιά φώναζε γιὰ τοὺς κινδύνους ἀπὸ κακὰ βιβλία, φοβόταν μήπως ὑπάρχει καὶ κανένα ἐρωτικὸ σημεῖωμα. ...Μᾶς ἔστειλε κι' ἄλλα βιβλία... καὶ τοῦ Ποῦσκιν. Μιὰ μέρα ὁ νοικάρης μου λέγει:

-Χαίρετε!

-Χαίρετε ἀπήντησα.

-Δὲν βαριέστε νὰ κάθεστε ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὴ γιαγιά; Δὲν ἔχετε φιλενάδες;

-Ἐγὼ τοῦ εἶπα, δὲν ἔχω!

-Θέλετε νᾶρθετε μαζί μου στὸ θέατρο;

-Στὸ θέατρο; Καὶ ἡ γιαγιά;

-Νὰ ἔρθετε κρυφά...

-Ὅχι δὲν γίνεται...

-Ἀντίο σας!...

Τὸ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθηκε τὴ γιαγιά ...τῆς εἶπε ὅτι ἔχει εἰσητήρια...

-Ἄς πᾶμε εἶπε ἡ γιαγιά, ἡ ἐγγονή μου δὲν ἔχει πάει ποτὲ τῆς στὸ θέατρο!

Βάλαμε τὰ καλὰ μας ροῦχα καὶ ξεκινήσαμε ...εἰς τὸ θέατρο ἡ γιαγιά ἄκουγε μόνο τὴν παράσταση «Ὁ κουρέας τῆς Σεβίλλης» καὶ χαιρόταν, ὁ νοικάρης τόσα ὁμορφα μου μιλοῦσε ...Ἐπέστρεψα καὶ ἦμουν τόσο χαρούμενη ποὺ ὅλη τὴ νύχτα παραμίλαγα μὲ πυρετὸ ἀπ' τὴν χαρὰ, χτυποῦσε καὶ ἡ καρδιά μου. Νόμιζα ὅτι ὁ νοικάρης θαρχόταν συχνότερα, ὅμως μία φορὰ τὸ μῆνα πέρναγε καὶ τότε πάλι νὰ μᾶς καλέσει εἰς τὸ θέατρο ...Ἐβλεπα πῶς μὲ λυπᾶται ἐπειδὴ ἔτσι μὲ εἶχε καταστρέψει ἡ γιαγιά μου... ἄρχισα νὰ μὴν ἔχω διάθεση γιὰ τίποτα ...ἔκλαιγα, ἀδυνατίσα, πήγαινα ἐξεπίτηδες κόντρα στὴ γιαγιά ...ὁ νοικάρης ἂν τύχαινε νὰ συναντηθοῦμε στὴ σκάλα δὲν μιλοῦσε ἔκανε μόνο μιὰ υπόκλιση σιωπηλός. Πέρασε ἕνας χρόνος, ἦρθε μιὰ μέρα καὶ λέει στὴ γιαγιά ὅτι πρέπει νὰ φύγει γιὰ ἕνα χρόνο γιὰ τὴ Μόσχα, εἶπε ὅτι θὰ ξενοικιάσει, χαιρέτησε καὶ ἔφυγε. Ἐγὼ ἔκλαιγα... τέλος τὸ ἀποφάσισα. Αὐριο ἦταν νὰ φύγει, θὰ τελειώσω ὅλα αὐτὸ τὸ βράδυ, ὅταν ἡ γιαγιά κοιμηθεῖ. Ἐτοίμασα τὰ μπογαλάκια μου, ὅ,τι εἶχα ἀπὸ φορέματα καὶ μισοπεθαμένη, μισοζωντανή, ἀνέβηκα ἐπάνω στὸ δωματιό του. Ὅταν χτύπησα καὶ ὁ νοικάρης ἄνοιξε, μὲ εἶδε καὶ ἔβγαλε μιὰ κραυγή ...μόλις στεκόμουν ...ἔτρεμα ...μούδωσε νερό ...ἡ καρδιά μου χτυποῦσε, τὸ κεφάλι μου πονοῦσε ...κάθισα καὶ ἔκλαιγα ...Μέ κοιτάζε θλιμμένα, χλωμὸς, κατάλαβε!

-Νάστενκα, δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα, εἶμαι πτωχὸς πῶς θὰ ζήσουμε ἀκόμη κί' ἂν σᾶς παντρευόμουνα;

Μιλήσαμε πολύ, τοῦ εἶπα δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μὲ τὴ γιαγιά ...θέλω ν'άρθω μαζί σου ...δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα ...μὲ ρίγη πυρετοῦ ἔπεσα στὸ κρεβάτι. Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ σιωπῆς, μὲ πλησίασε καὶ μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι...

-Καλή μου, γλυκιά μου Νάστενκα -ἄρχισε κι' αὐτὸς δακρυσμένος- ἀκοῦστε: Σᾶς ὀρκίζομαι ἂν ποτὲ παντρευῶ, ἐσεῖς θὰ εἴσθε ἢ εὐτυχία μου ...μόνο κοντὰς σας θὰ εἶμαι εὐτυχισμένος, θὰ μείνω στὴ Μόσχα ἕνα χρόνο ἀκριβῶς νὰ τακτοποιήσω τὶς ὑποθέσεις μου, ὅταν γυρίσω κι' ἂν δὲν ἔχετε πάψει νὰ μὲ ἀγαπάτε, σᾶς ὀρκίζομαι πὼς θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι, τώρα δὲν μπορῶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποσχεθῶ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε, συμφωνήσαμε νὰ μὴν ποῦμε λέξη στὴ γιαγιά.

-Τώρα πέρασε ἕνα χρόνος, ἔχει γυρίσει τρεῖς ὀλόκληρες μέρες ἐδῶ καὶ... καὶ...

-Καὶ τί ἔγινε; Φώναξα ἀνυπόμονος!

-Ἔ! Δὲν ἦρθε ἀκόμα νὰ τὸν δῶ, ἀπάντησε ἡ Νάστενκα.

-Νάστενκα, μὴ κλαῖς, μπορεῖ νὰ μὴν ἦρθε ἀκόμα.

-Ὅχι... ἐδῶ, ἐδῶ εἶναι.

-Θεέ μου! Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ σᾶς βοηθήσω; Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πάω νὰ τὸν δῶ;

-Εἶναι ποτὲ δυνατόν;

-Ὅχι εἶπα, γράψτε του ἕνα γράμμα.

-Αὐτὸ δὲν γίνεται!

-Νάστενκα, ἐμπιστευθεῖτε με ...θὰ τοῦ ἔγραφα ἐγώ, «Εὐγενέστατε κύριε ἕνα χρόνο ἤμουν εὐτυχισμένη ἐλπίζοντας ...τώρα ποὺ ἔχετε γυρίσει, μπορεῖ οἱ διαθέσεις σας ν'ἀχουν ἀλλάξει. Δὲν σᾶς κατηγορῶ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ἐξουσιάσω τὴν καρδιά σας ...εἴσθε εὐγενικὸς δὲν θὰ χαμογελάσετε, θυμηθεῖτε πὼς σᾶς γράφει μιὰ φτωχὴ κοπέλα, ποὺ εἶναι μόνη καὶ δὲν ἔχει κανέναν νὰ τῆς μάθει τί νὰ κάνει... Δὲν εἴσθε ἰκανὸς νὰ διανοηθεῖτε καὶ νὰ πικράνετε ἐκείνη ποὺ τόσο σᾶς ἀγαποῦσε καὶ σᾶς ἀγαπάει».

Ἡ Νάστενκα φώναξε: «Σᾶς ἔστειλε ὁ Θεὸς» Σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς ὑπερευχαριστῶ!

-Πέρυσι εἶχαμε συμφωνήσει πὼς ὅταν θ'άρθει θὲ μὲ εἰδοποιήσει ἀφήνοντας γράμμα σὲ γνωστούς μου, ἂν ὅμως δὲν γράψει τότε τὸ ἴδιο βράδυ στὶς δέκα θ'άρθει ἐδῶ. Τὸ ὅτι ἦρθε τὸ γνωρίζω, ὅμως τρίτη ἡμέρα οὔτε γράμμα οὔτε φάνηκε ὁ ἴδιος, δῶστε ἐσεῖς τὸ γράμμα σ' ἐκείνους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ...ἂν ὑπάρξει ἀπάντηση θὰ τὴν φέρετε τὸ βράδυ στὶς δέκα ἢ ὡρα.

...ἀρχίσαμε νὰ τραγουδᾶμε κι' ἐγὼ τὴν ἀγκάλιασα ...ἐκείνη εἶχε κοκινίσει καὶ γέλασε δακρυσμένη, μοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα ποὺ τ'ἔχε ἤδη γράψει ...νὰ καὶ ἡ

διεύθυνση που θα τὸ πᾶτε. Χαίρετε γειὰ σας ὡς αὔριο! Μοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὰ δύο μου χέρια καὶ ἔφυγε.

...Σήμερα βρέχει ...ἂν θὰ βρέξει -μοῦ εἶπε χθές- δὲν θάρθω ...τελικά δὲν ἦρθε!

Χθές ἦταν ἡ τρίτη μας συνάντηση, ἡ τρίτη μας ΛΕΥΚΗ ΝΥΧΤΑ ...πόσο ὁμορφο τὸν κάνουν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία. Πόσο κολλητικὴ εἶναι αὐτὴ ἡ χαρά... σὰ νὰ θέλεις νὰ μεταγγίσεις τὴν καρδιά σου σὲ μία ἄλλη καρδιά. ...Ὅταν ὁ ἄλλος δὲν ἦρθε ...τότε διπλασίασε τὴν προσοχὴ της σὲ μένα λὲς καὶ ἠθελε νὰ μεταγγίσει σὲ μένα, ἐκεῖνο που λαχταροῦσε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της γιὰ κείνο που ἡ ἴδια φοβόταν, ἂν τύχαινε καὶ δὲν πραγματοποιίονταν. Ἡ καλὴ μου Νάστενκα κατάλαβε πῶς τὴν ἀγαπῶ καὶ λυπήθηκε τὴ φτωχὴ μου ἀγάπη ...ὅταν εἴμαστε δυστυχισμένοι, νιώθουμε ἐντονώτερα τὴν δυστυχία τῶν ἄλλων ...πῆγα στὸ παγκάκι μὲ τὴν καρδιά μου γεμάτη ἐλπίδες, ἡ Νάστενκα ἦρθε μιὰ ὀλόκληρη ὥρα πρὶν ἀπὸ μένα.

-Ξέρετε γιατί εἶμαι χαρούμενη τόσο; Που σᾶς ἀγαπῶ τόσο σήμερα;

-Γιατί; Ρώτησα.

-Σᾶς ἀγαπῶ ἐπειδὴ δὲν μὲ ἐρωτητήκατε! ἄλλος στὴ θέση σας θὰ μ' ἐνοχλοῦσε ...ἐσεῖς ὅμως εἴσθε τόσο καλός...! Λέγοντας αὐτὰ μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι ...ὅταν θὰ παντρευτῶ θάρμαστε πολὺ στενοὶ φίλοι, περισσότερο καὶ ἀπὸ ἀδέλφια. Σᾶς ἀγαπῶ σχεδὸν σὰν κι' ἐκεῖνον...

-Βρίσκεστε σὲ παραλήρημα, νομίζετε πῶς δὲν θάρθει -τῆς εἶπα. Ἀκούστηκαν κάτι βήματα... ἐγὼ ἄφησα τὸ χέρι της ...ὅμως δὲν ἦταν αὐτός.

-Τί φοβᾶσθε μοῦ εἶπε, θέλω νὰ δεῖ πόσο ἀγαπιόμαστε.

-Πόσο ἀγαπιόμαστε! Φώναξα ἐγώ, ὦ! Νάστενκα, πόσα δὲν εἶπες μ' αὐτὴ τὴ λέξη!

-Ἀκοῦστε ἄρχισε νὰ λέει .. σὰ νὰ μοῦ κακοφαίνεται που δὲν μ' ἐρωτητήκατε.

-Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θάρθει σήμερα! Εἶναι ἀργά.

-Θάρθει αὔριο εἶπα ἐγώ...

-Γειὰ σας, λοιπόν! ὡς αὔριο, μοῦδωσε τὸ χέρι καὶ πρόσθεσε: ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θάρμαστε πάντα μαζί...

Τὴν ἐπομένῃ τὸ βράδυ!

-Ποῦ εἶναι τὸ γράμμα;

-Ὅχι! Δὲν ἔχω γράμμα! Αὐτὴ χλώμισσε.

-Ἄς πάει στὸ καλὸ του -εἶπε, ἄρχισε νὰ κλαίει.

-Ἐλάτε, ἐλάτε, εἶπα.

-Μὴ μὲ παρηγορεῖτε, μὴ μοῦ πεῖτε πῶς θάρθει μὲ παράτησε τόσο ἀπάνθρωπα, οὔτε μία λέξη ...πόσο ὑπέφερα αὐτὲς τὶς τρεῖς ἡμέρες ...Θεέ μου!

-Νάστενκα, αὔριο θὰ πάω νὰ τὸν δῶ ἐκ μέρους σας.

-Ὅχι, φθάνει πιά, δὲν τὸν ἀγαπῶ πιά, ἐγώ ...θὰ τὸν ξε...χά...σω... μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ εἶπε: «Ἐσεῖς στὴ θέση μου, τὸ ἴδιο θὰ κάνετε;

-Τὸ ξέρω, πῶς δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνει, κι' ὅμως σᾶς ἀγαπῶ Νάστενκα ...εἶμαι ἐνοχος ἐκμεταλλεύτηκα τὴ φιλία σας ...βλέπετε τὰ δάκρυά μου τρέχουν ...δὲν μὲ διώχνετε; ἤμουν ἔτοιμος νὰ φύγω ...θὰ φύγω, μόνο που πρῶτα θὰ τὰ πῶ ὅλα,

ἔνοιωσα τόση πίκρα ἐπειδὴ ἀρνοῦνται τὴν ἀγάπη σας καὶ μίλησα... ἐσεῖς ἢ ἴδια μοῦ τὸ λέγατε Νάστενκα, πὼς μ' ἔχετε κιόλας σχεδὸν ἀγαπήσει.

-Μὴν κλαῖτε, δὲν θέλω νὰ κλαῖτε, εἶπε ἡ Νάστενκα, σκουπίζοντας τὰ δάκρυά μου μὲ τὸ μαντήλι της, πᾶμε μπορεῖ κάτι νὰ σᾶς πῶ, μιὰ καὶ μὲ ξέχασε, μ' ὄλο πού τὸν ἀγαπῶ ...μοῦ εἶναι ἀφόρητη ἡ σκέψη, πὼς σᾶς πρόσβαλα τότε, ὅταν σᾶς ἔλεγα, μπράβο πού δὲν μ' ἐρωτευτήκατε! ὦ Θεὲ μου ...πῶς στάθηκα τόσο ἀνόητη...

-Νάστενκα, ἐγὼ θὰ φύγω, ἐγὼ φταίω ...γιατί νὰ σᾶς βασανίζω; ἀντίο σας!

-Σταθεῖτε, ἀκοῦστε με πρῶτα, μπορεῖτε νὰ περιμένετε;

-Τί νὰ περιμένω Νάστενκα;

-Τὸν ἀγαπῶ, αὐτὸ θὰ περάσει τὸ νοιώθω ...μπορεῖ σήμερα κιόλας νὰ τελειώσει, γιατί ἐγὼ τὸν μισῶ γιατί μέ κοροϊδεύε ...ἐσεῖς μ' ἀγαπᾶτε ...ἐπιτέλους κι' ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ, ναὶ σᾶς ἀγαπῶ γιατί εἴσθε καλύτερος ἀπ' αὐτόν ...Ἡ ταραχὴ της ἦταν τόσο μεγάλη πού ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο μου, ὕστερα στὸ στήθος κι' ἄρχισε νὰ κλαίει πικρά ...ὄλο μοῦσφιγγε τὸ χέρι ...μπορεῖ νὰ πρέπει ν' ἀγαπήσω ἄλλον ...ἔ ...ἄς πάει στὸ καλὸ του ...ἂν νοιώθετε, πὼς ἡ ἀγάπη σας εἶναι τόσο μεγάλη πού μπορεῖ νὰ διώξει ἀπ' τὴν καρδιά μου τὴν προηγούμενη, ἂν θελήσετε νὰ μ' ἀγαπᾶτε πάντα ὅπως μ' ἀγαπᾶτε τώρα ...τότε ἡ ἀγάπη μου θ' ἀναι ἀντάξια τῆς ἀγάπης σας ...θέλετε; ...νὰ πᾶρτε τὸ χέρι μου..

-Νάστενκα, Νάστενκα φώναξα μὲ λυγμούς. Περπατούσαμε ...κάναμε σὰν παιδιὰ... Εἶμαι πτωχὸς 1200 ρούβλια ἔχω...

-Ἡ γιαγιά ἔχει σύνταξη ...καὶ βέβαια νὰ τὴν πάρουμε μαζί μας ...λοιπὸν νᾶρθετε νοικάρης στὸ σπίτι μας, εἶπε ἡ Νάστενκα.

-Καιρὸς νὰ πηγαίνω, εἶναι ἀργά... Νάστενκα ὅταν πάω σπίτι δὲν θὰ μὲ πάρει ὁ ὕπνος.

-Κι' ἐμένα, δὲν θὰ μὲ πάρει ὕπνος ...μόνο νὰ μὲ συνοδέψετε.

-...Κοίταξε Νάστενκα, τί γαλάζιος οὐρανός, τί φεγγάρι ...ἄρχισε ἡ νέα νὰ σφίγγεται πάνω μου... Τότε κάποιος νέος σταμάτησε καὶ μᾶς κοίταξε ἐπίμονα.

-Νάστενκα, τῆς εἶπα μὲ μισὴ φωνή, ποιὸς εἶναι;

-Αὐτὸς εἶναι! ἀπήντησε ψιθυριστὰ καὶ σφίχτηκε ἀκόμη κοντὰ μου τρέμοντας.

-Νάστενκα! Νάστενκα ...ἐσὺ εἶσαι; Φώναξε ἐκεῖνος ὁ νέος.

...Ἡ νέα τοῦδωσε τὸ χέρι ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ξαφνικὰ ξαναγύρισε σὲ μένα, μ' ἀγγάλιασε καὶ μὲ φίλησε δυνατὰ, φλογερά ὕστερα ὥρμησε πάλι σ' ἐκεῖνον τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι ...ἐγὼ τοὺς κοίταζα ..τελικὰ χάθηκαν κ' οἱ δύο τους ἀπ' τὰ μάτια μου.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρῶτ' σπίτι μου μοῦ ἔφεραν γράμμα. ...Ἦταν ἀπ' αὐτὴν: «Συγχωρέστε με, συγχωρέστε με, μοῦγραφε ἡ Νάστενκα, γονατιστὴ σᾶς ἰκετεύω συγχωρέστε με ...τίποτα δὲν ἔχει ἀλλάξει ...εἶπα πὼς θὰ σᾶς

ἀγαπήσω καὶ τώρα σᾶς ἀγαπῶ, κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀγάπη νοιώθω γιὰ σᾶς, ὦ Θεέ μου ...ἂν μποροῦσα νὰ σᾶς ἀγαπάω καὶ τοὺς δύο μαζί ταυτόχρονα! ὦ! ἂν ἦσατε ἐκεῖνος! Τὸ ξέρω ὑποφέρετε... σᾶς πρόσβαλα ...ὅποιος ἀγαπάει γρήγορα ξεχνάει τὶς προσβολές. Καὶ σεῖς μ' ἀγαπᾶτε... Σᾶς εὐχαριστῶ γι' αὐτὴν τὴν ἀγάπη, ἔχει χαραχτεῖ στὴ μνήμη μου... ἂν μὲ συγχωρέσετε, τότε ἡ θύμησή μου γιὰ σᾶς θὰ ὑψωρεῖ σὲ αἰώνια εὐγνωμοσύνη... θὰ φυλάω αὐτὴ τὴν θύμηση, ἡ καρδιά μου ἀγαπάει γιὰ πάντα σὰν τύχει ν' ἀγαπήσει. Ἀκόμα καὶ χθὲς γύρισε τόσο γρήγορα σὲ κείνον ποὺ ἀνήκε αἰώνια. Θὰ συναντηθοῦμε, θάρθετε νὰ μᾶς δεῖτε, δὲν θὰ μᾶς ξεχάσετε... θὰ εἴσθε γιὰ πάντα φίλος μου ἀδελφός μου ...θὰ μοῦ δώσετε τὸ χέρι σας... ἔτσι δὲν εἶναι; Μ' ἀγαπᾶτε σὰν καὶ πρῶτα; Μὴ μ' ἀφήνετε, γιὰτὶ ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ ...τὴν ἄλλη βδομάδα παντρευόμαστε... δὲν μὲ ξέχασε οὔτε στιγμή, θάρθω νὰ σᾶς δῶ μαζί του, θὰ τὸν ἀγαπήσετε ἔτσι δὲν εἶναι; Συγχωρέστε με... νὰ θυμᾶστε καὶ ν' ἀγαπᾶτε τὴν μικρὴ σας Νάστενκα»

Διάβαζα... καὶ ξαναδιάβαζα τὸ γράμμα!

Ἄς εἶναι ξάστερος ὁ οὐρανός σου, ἄς εἴσαι εὐλογημένη, γιὰ τὴ στιγμή τῆς εὐτυχίας ποὺ ἔδωσες σὲ μίαν ἄλλη μοναχικὴ εὐγνώμονη καρδιά! Θεέ μου! ...Μία ὀλόκληρη στιγμή εὐδαιμονίας... **Μὰ εἶναι τάχα λίγο αὐτό, ἔστω καὶ γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου;**

ΤΕΛΟΣ